

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. S., H., zastúpeného advokátom Mgr. M. M., Advokátska kancelária, R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2011 v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžr 47/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. S. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2011 doručená sťažnosť O. S., H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. septembra 2011 v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžr 47/2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 22 Sp 46/2010 zo 14. januára 2011 potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v L. sp. zn. ObPÚ 793-2010/00120-17 GK z 21. júla 2010, ktorým vyslovil, že sťažovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 6 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ rozsudok krajského súdu napadol odvolaním okrem iného tvrdiac, že krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam a nesprávne právne vec posúdil. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Sžr 47/2011 z 13. septembra 2011 odvolanie sťažovateľa odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie bolo podané oneskorene, pretože *„z podkladov krajského súdu vyplýva, že právnenému zástupcovi navrhovateľa bol rozsudok krajského súdu, obsahujúci správne poučenie o možnosti podať odvolanie v 15-dňovej lehote, doručený 9.2.2011 (streda) a jeho prevzatie potvrdil vlastnoručným podpisom na doručení. Lehota na podanie odvolania začala navrhovateľovi plynúť 10.2.2011 (štvrtok) a posledný deň lehoty pripadol na štvrtok – 24.2.2011. Odvolanie zo dňa 23.2.2011 bolo dané na poštovú prepravu na pošte R. až dňa 25.2.2011, teda oneskorene.“*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ uviedol, že *„sa nestotožňuje s odôvodnením Krajského súdu v Žiline, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že svojím novým podaním zo dňa 12.03.2010/ doručeným správnenému orgánu dňa 16.03.2010/ len špecifikuje a popisuje ďalšie nehnuteľnosti je účelové, v snahe vynúť sa právnenému dôsledku zániku práva v prípade neuplatnenia reštitučného nároku v prekluzívnej lehote“*. Sťažovateľ svoje výhrady voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu (sp. zn. 1 Sžr 47/2011 z 13. septembra 2011) v sťažnosti nekonkretizoval.

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ale v tomto petite neoznačil orgán ani rozhodnutie, ktorým k porušeniu označených práv malo dôjsť.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

1. V prvom rade ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na to, že návrh na rozhodnutie (petit) v sťažnosti nie je dostatočne určitý (chýba označenie orgánu verejnej moci a rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu označených práv). Vychádzajúc z celkového obsahu sťažnosti (z označenia porušovateľa a právoplatného rozhodnutia v úvode sťažnosti) však možno odvodiť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia

svojich označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

2. Ďalším závažným nedostatkom sťažnosti, ktorá sa vyznačuje celkovou nekoncepcnosťou, je úplná absencia akýchkoľvek dôvodov a argumentácie v spojitosti s namietaným porušením označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pričom na druhej strane sťažnosť obsahuje dôvody (kritiku) rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 22 Sp 46/2010 zo 14. januára 2011, ktoré však sťažovateľ v petite nenapáda.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať ex offio (z úradnej povinnosti). Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 206/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Ústavný súd berúc do úvahy všetky uvedené dôvody a aspekty s prihliadnutím na procesnú ekonómiu ani nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti, pretože navyše po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu zistil, že v ňom ide o aplikáciu jednoduchého práva (odmietnutie odvolania podaného oneskorene), takže neexistuje žiadny rozumný dôvod predpokladať jeho ústavnoprávny rozmer (porušenia

označených základných práv), pričom ústavný súd považuje za neprípustné, aby sám bez riadneho návrhu a zdôvodnenia zo strany sťažovateľa takéto súvislosti skúmal či vyhľadával.

Ústavný súd preto najmä so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa odmietol jeho sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2012